

RESSÒ DE LA PARAULA

Tornar a ser cristià

Ha arribat a les meves mans un llibre molt interessant: és lúcid i actual, il·luminador, no sols per als creients, sinó també per als qui avui se situen al marge de la fe. Es tracta de l'assaig-testimoni de Jean Claude Guillebaud *Com he tornat a ser cristià*. Aquest autor es pot considerar representant de tota una generació d'europaus que han viscut durant la segona meitat del segle passat impregnats de la cultura moderna, identificats plenament amb ella. Han experimentat també les últimes vicissituds d'aquesta cultura i han participat d'aquella actitud, segons la qual, la fe cristiana s'ha de relegar al magatzem del prescindible, de l'inútil, del no necessari o fins i tot perjudicial per a allò que realment interessa. Testimoni al mateix temps d'una forma de viure la fe cristiana entre els creients, o bé d'una manera vergonyant, dissimulada, silenciosa, o bé d'una manera merament defensiva.

J. C. Guillebaud ha dedicat gran part de la seva vida, trenta anys, al reportatge periodístic de conflictes bèl·lics amb rellevància internacional, arribant a ser president de «Reporters sense fronteres». El fet decisiu en la seva trajectòria personal ha estat el fet d'haver-se constituït en testi-

moni directe d'esdeveniments en el límit del que és humanament suportable: el mal i el dolor encarnats en rostres i en persones concretes, majoritàriament víctimes innocents. Incapaç de mantenir més temps la distància i la indiferència professional que s'exigeix a un reporter, va renunciar a aquest treball, pel qual era tan valorat, per aturar-se i integrar personalment tot allò viscut. Es va endinsar per a això en la recerca filosòfica, en l'estudi, la reflexió i el diàleg, arri-

bant a ser director literari d'una gran editorial francesa.

No és el lloc de resumir el seu procés interior. Però sí que deixem constància aquí del moment en què aquest autor descobreix alguna cosa que Chesterton i el mateix Benet XVI, coincidint amb no pocs testimonis d'autors no creients, havien afirmat: l'humanisme de la nostra cultura, els drets humans que sustenten la democràcia, són fruit d'una arrel judeocristiana.

En el seu camí de recerca honorada i conseqüent havia trobat un dit que li assenyalava la persona de Jesucrist, portador de «la més gran i radical revolució que hi ha hagut en la història», segons les seves paraules (amb què cita el filòsof Benedetto Croce). Ell no sabia, en fi, dir si «ha tornat a ser cristià», ja que dubta si en el seu anterior agnosticisme, seguia sent-ho, però la veritat és que avui confessa obertament la seva decisió de creure per continuar vivint amb sentit.

Moltes vegades hem meditat sobre «el dit de Joan Baptista», aquest que assenyalava «l'Anyell que lleva el pecat del món». Era una confessió pública, lliure, testimonial i indicadora d'un camí per als qui desitjaven trobar una veritat salvadora. Ens preguntem què és el que falta avui, si dits que assenyalin amb claredat on és el Salvador o cors i ulls que busquin amb ànsia una resposta plena i convincent.

Del que no podem dubtar és que, quan ambdues circumstàncies es donen, el cor que busca i el dit que assenyalava, es fa possible l'alegria.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Ha tornat el Nadal

Hem viscut la festa de Nadal. L'Església ens ha acompanyat de nou fins a la cova de Betlem i ens ha introduït en el seu àmbit màgic. L'escena és sempre la mateixa i estem acostumats a repetir-la cada any: l'Infant Jesús posat en una menjadora davant la mirada amorosa de Maria i Josep, amb la companyia del bou i la mula i l'actitud respectuosa dels pastors i dels mags, en una cova senzilla, oberta, pobra, lluminosa. Cadascú de nosaltres està cridat a aturar el devenir precipitat de la vida, a mirar amb ulls admirats de contemplació i penetrar cada vegada més el misteri immens i inefable que s'amaga en aquesta escena.

És Jesús, signe de la benevolència amorosa de Déu que no es desentén de la humanitat que Ell ha creat i li ofereix la seguretat de la seva presència salvadora. És Jesús, mostra de la fidelitat incondicional de Déu que no desespera de la humanitat i que enmig de les situacions més inhumanes segueix confiant en els seus fills escampats pel món i fa possible una i altra vegada que cada persona, sigui on sigui, obri els ulls i el cor al perdó, a la pau, a la vida. És Jesús, fruit sublim de la nostra humanitat, obra del Pare entre nosaltres, que ha viscut amb plenitud l'Esperit de Déu en l'amor i la pobresa, i ha iniciat així el camí de la humanitat renovada, obrint la porta d'una vida nova per a

tothom. És Jesús, que amb la seva Paraula, la seva Vida i la seva Pasqua posa a plena llum la realitat de tants homes i dones escampats pel món i per la història, amagats i anònims, que són fidels en el seu cor a l'Esperit de Déu, i amb la seva vida fan possible la pau, el diàleg, el perdó i la justícia, i són els germans i les germanes i la mare de Jesús.

La imatge senzilla de l'Infant Jesús amaga i revela el misteri immens de l'amor de Déu i de la nostra vida humana. És llum per a la humanitat sencera, crida a l'amor i a la pau, do definitiu de Déu.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Volver a ser cristiano

Ha llegado a mis manos un libro muy interesante: es lúcido y actual, iluminador, no sólo para los creyentes, sino también para quienes hoy se sitúan al margen de la fe. Se trata del ensayo-testimonio de Jean Claude Guillebaud *Cómo he vuelto a ser cristiano*. Este autor bien puede considerarse representante de toda una generación de europeos que han vivido durante la segunda mitad del siglo pasado impregnados de la cultura moderna, identificados plenamente con ella. Han experimentado también las últimas vicisitudes de esta cultura y han participado de aquella actitud, según la cual, la fe cristiana se ha de relegar al almacén de lo prescindible, de lo inútil, de lo no necesario o incluso perjudicial para lo que realmente interesa. Testigo al mismo tiempo de una forma de vivir la fe cristiana entre los creyentes, bien de un manera vergonzante, disimulada, silenciosa, bien de un modo meramente defensivo.

J. C. Guillebaud ha dedicado gran parte de su vida, treinta años, al reportaje periodístico de conflictos bélicos con relevancia internacional, llegando a ser presidente de «Reporteros sin fronteras». El hecho decisivo en su trayectoria personal ha sido el haberse constituido en testigo directo de acontecimientos en el límite de lo humanamente soportable: el mal y el dolor encarnados en rostros y en personas concretas, mayoritariamente víctimas inocentes. Incapaz de mantener más tiempo la distancia y la indiferencia profesional que se le exige a un reportero, renunció a este trabajo, por el que era tan valorado, para detenerse e integrar personalmente todo lo vivido. Se adentró para ello en la búsqueda filosófica, en el estudio, la reflexión y el diálogo, llegando a ser director literario de una gran editorial francesa.

No es el lugar de resumir su proceso interior. Pero sí dejamos constancia aquí del momento en que este autor descubre algo que Chesterton y el propio Benedicto XVI, coincidiendo con no pocos testimonios de autores no creyentes, habían afirmado: el humanismo de nuestra cultura, los derechos humanos que sustentan la democracia, son fruto de una raíz judeocristiana.

En su camino de búsqueda honrada y consecuente había hallado un dedo que le señalaba la persona de Jesucristo, portador de «la más grande y radical revolución habida en la historia», según sus palabras (con las que cita al filósofo Benedetto Croce). Él no sabría, en fin, decir si «ha vuelto a ser cristiano», puesto que duda si en su anterior agnosticismo, seguía siéndolo, pero lo cierto es que hoy confiesa abiertamente su decisión de creer para seguir viviendo con sentido.

Muchas veces hemos meditado sobre «el dedo de Juan Bautista», ese que señalaba «al Cordero que quita el pecado del mundo». Era una confesión pública, libre, testimonial e indicadora de un camino para quienes deseaban hallar una verdad salvadora. Nos preguntamos qué es lo que falta hoy, si dedos que señalen con claridad dónde está el Salvador o corazones y ojos que busquen con ansia una respuesta plena y convincente.

De lo que no podemos dudar es de que, cuando ambas circunstancias se dan, el corazón que busca y el dedo que señala, se hace posible la alegría.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Jornada Mundial del Migrante i Refugiat

«**E**migrants menors d'edat, vulnerables i sense veu» és el tema del missatge del papa Francesc per a aquesta jornada que celebrem avui, 15 de gener. Amb aquest lema vol cridar l'atenció «sobre la realitat dels migrants menors d'edat, especialment els que estan sols, instant tothom a fer-se càrrec dels infants que es troben desprotegits i es veuen forçats a viure lluny de la seva terra natal i separats de l'afecte de les seves famílies». En el missatge, el papa Francesc també demana que el dret dels Estats a gestionar els fluxos migratoris i a salvaguardar el bé comú nacional es conjugui també «amb l'obligació de resoldre i regularitzar la situació dels migrants menors d'edat, respectant plenament la seva dignitat i tractant de respondre

a les seves necessitats, quan estan sols, però també a la dels seus pares».

La celebració d'aquesta Jornada Mundial té el seu origen a la carta circular *El dolor i les preocupacions* que la Sagrada Congregació Consistorial va enviar el 6 de desembre de 1914 als bisbes italians. En ella, es demanava per primera vegada que s'instigués una jornada mundial de sensibilització sobre el fenomen de la migració i també per promoure una col·lecta a favor de les obres pastorals per als emigrants italians i per a la formació dels missioners d'emigració.

Com a conseqüència d'aquesta missiva, el 21 de febrer de 1915 es va celebrar la primera Jornada Mundial del Migrante i Refugiat.

Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit.

Els dies 28 i 29 de gener tindrà lloc la trobada anual dels «carismàtics» a Catalunya, al centre Martí Codolar (avda. Cardenal Vidal i Barraquer 15, de Barcelona). El predicador serà fra Gonzalo, OFM Conv, amb el lema: «No sufoqueu l'Esperit (1Ts 5, 19)». Més informació: Elpidio, tel. 655 805 234 i www.renovacio.cat.

Pastoral Juvenil: Trobada diocesana.

Per anar escalfant motors, apunteu-vos la data: dissabte 4 de febrer, de les 16 a les 21 h, es realitzarà la Trobada diocesana a Sant Sadurní d'Anoia, amb el lema «Estima't».

Enguany dirigida a joves entre 14 i 17 anys (3r i 4t d'ESO i batxillerat).

Reunions d'arxiprestos.

La propera setmana es reuneixen els arxiprestos de les dues vicaries amb el bisbe Agustí. Dimecres 18 de gener, a Sitges, amb els de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, i dijous 19 amb els de la Vicaria del Llobregat a la Casa de l'Església.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El perdó és el senyal més visible de l'amor del Pare, que Jesús ha volgut revelar al llarg de tota la vida» (16 de desembre).

@Pontifex: «Us dono les gràcies pel vostre afecte. No us oblideu de resar per mi» (17 de desembre).

@Pontifex: «L'Església no creix per proselitisme, sinó per atracció» (7 de desembre).

@Pontifex: «Jesús ha donat sentit a la meua vida aquí a la terra, i em dona esperança per a la vida futura» (6 de desembre).

Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians

«**R**econciem-nos. L'amor del Crist ens hi empeny» (cfr. 2Co 5,14-20). Aquest és el lema de la Setmana de Pregària que celebrem del 18 al 22 gener per demanar el do de la unitat entre tots els cristians i la gràcia de Déu per poder portar junts la seva Paraula al món, que està necessitat de la seva tendresa i la seva misericòrdia.

Enguany té un to especial, ja que se celebrarà els 500 anys de la Reforma luterana. De fet, el papa Francesc va viatjar el 31 d'octubre de 2016 a Suècia, en l'inici de les commemoracions de la Reforma. Aquest és un signe visible de l'inici de la realització, clara i nítida, del que fa més de seixanta anys demanem a l'únic Senyor de l'Església: que tots els cristians siguem u.

En aquella ocasió, a la catedral luterana de Lund, el papa Francesc va expressar-se així: «*Estigueu en mi, i jo en vosaltres*» (Jn 15,4). *Jesús ens diu que ell és el cep veritable i nosaltres les sarments; i que, com ell està unit al Pare, així nosaltres hem d'estar units a ell, si volem donar fruit. En aquesta trobada de pregària, aquí a Lund, volem manifestar el nostre desig comú de romandre units a ell per tenir vida. Li demanem: "Senyor, ajudeu-nos amb la vostra gràcia a estar més units a vos per donar junts un testimoni més eficaç de fe, esperança i caritat". És també un moment per donar gràcies a Déu per l'esforç de tants germans nostres, de diferents comunitats eclesials, que no s'han resignat a la divisió, sinó que mantenen viva l'esperança de la reconciliació entre tots els que creuen en l'únic Senyor».*

És una invitació a viure amb intensitat aquest octavari, amb la pregària personal o comunitària a nivell parroquial, arxiprestal o diocesà.

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS

**Reconciem-nos.
L'amor del Crist ens hi empeny**
(cfr. 2Co5, 14-20)

Comissió Interdiocesana
d'Ecumenisme i de Relacions
Interreligioses

Recés dels seminaristes a Montserrat

Com és ja tradició, els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona han iniciat el nou any amb un pelegrinatge-recés al santuari de Montserrat. El 2 de gener passat es van aplegar, juntament amb els seus formadors, al voltant de la Mare de Déu per passar un dia de convivència i oració acollits per la comunitat benedictina.

El prior del monestir, el P. Ignasi Fossas, va ser l'encarregat de dirigir el recés i oferir algunes pautes per envigorir tant la pregària comunitària com la personal. «La pregària, que és adoració a Déu, és allò que més ens defineix com a cristians», va afirmar el monjo benedictí, «la pregària informa, vivifica, orienta, alimenta i expressa la vida espiritual». El P. Fossas va convidar també els seminaristes i els seus formadors a «entrar en la pregària, com en la litúrgia, per la porta estreta de la fe». «Perquè a pregar —va acabar dient— només s'aprèn pregant.»

Juntament amb la dimensió espiritual, la jornada va comptar amb espais de fraternitat i enriquiment cultural, com ara la visita a l'exposició-homenatge al bisbe Torras i Bages que la comunitat benedictina ha organitzat en la seva biblioteca.

La trobada, que es va iniciar molt d'hora amb el rès de l'ofici i laudes al cambriol de la Mare de Déu, es va tancar a la basílica, als peus de la Moreneta, amb la pregària comunitària del Rosari i de vespres.

Pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç

Divendres 20 de gener, a les 19.30 h. Amb la participació del bisbe Agustí Cortés, la pastora protestant Marta López, el representant evangèlic

Luís Brull, el P. Constantin Toader, del Patriarcat de Romania de l'Església ortodoxa, i un representant del Patriarcat de Sèrbia.

AGENDA

► **Trobada de preveres i diaques a Sant Feliu.** Dimarts 17 de gener, a les 10.30 h, per al clergat de la Vicaria del Llobregat. Jaume Fontbona impartirà la formació sobre els organismes sinodals, resseguint les línies del Pla Pastoral per a enguany.

► **Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat.** Sobre «Litúrgia» (2ECTS), impartit pel Llic. Joan Peñafiel. Els sis dilluns consecutius, del 6 de febrer al 13 de març, de les 19 a les 21.30 h. A la sala d'actes del centre Benito Menni (Germanes Hospitalàries), c/ Dr. Antoni Pujades 36, Sant Boi de Llobregat. Per a més informació i preinscripció: tels. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) i 936 305 702 (de 19 a 20 h).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. □ Dimarts [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. St. Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; sta. Leonil·la, mr.; sta. Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dimecres [He 7,1-3.15-17 / Sl 109 / Mc 3,1-6]. A Tortosa: sant

Ildefons, bisbe; a Urgell: sant Jaume Hilari Barbal, rel. i mr.; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.

19. ■ Dijous [He 7,25-8,6 / Sl 39 / Mc 3,7-12]. Santa Agnès, vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gurmensind, prev., i Servideu, monjo, mrs.

20. ■ Divendres [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Se-

bastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dissabte [He 10,32-36 / Sl 33 / Jo 17,11b-19]. Sants Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs. (259).

22. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 9,1-4 / Sl 26 / 1C 1,10-13.17 / Mt 4,12-23 (o bé, més breu: 4,12-17)]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.

Diumenge II de durant l'any

COMENTARI

Mireu l'anyell de Déu que pren damunt seu el pecat del món

La crida divina ve de lluny: *El Senyor m'ha format des del si de la mare*; però la presa de consciència té lloc quan el cridat s'ha sentit honorat de saber-se servent del Senyor.

El 2n Cant del Servent (*Is 49,1s*) destaca la dimensió universal: *És massa poc que siguis el meu Servent per restablir les tribus de Jacob. T'he fet llum de tots els pobles.*

La reivindicació de Pau dient *ser apòstol de Jesucrist per voler de Déu* no és bogeria sinó consciència viva de qui veu el fruit del seu treball apostòlic com a certificat de la seva investidura divina: *Vosaltres sou el segell que certifica el meu apostolat (1Co 9,2).*

La Comunitat de Corint és vista com:

- *l'Església de Déu que és a Corint* perquè encarna el Poble de Déu universal;
- *els santificats en Crist Jesús* amb santedat ontològica rebuda pel Baptisme;
- *cridats a ser-li consagrats* amb vocació a la santedat moral com a Poble de Déu;
- *en unió amb tots els qui invoquen pertot arreu el nom de Jesucrist* com a membres de l'Església universal.

En boca del Baptista l'evangeli presenta Jesús com «l'anyell de Déu» que pren damunt seu el pecat del món. Aquest títol evoca:

- referència al *Servent del Senyor* que porta damunt seu els pecats de tots (*Is 53,12*);
- referència a l'Anyell que els vencerà perquè és Senyor de senyors (*Ap 17,14*);
- referència a l'autèntic Anyell pasqual que és Crist, el nostre Anyell pasqual immolat (*1Co 5,7*); Vaig veure un Anyell dret i degollat dig-ne de rebre tot poder (*Ap 5,6.12*).

El testimoni Joan ho ha vist i dona testimoni que aquest és el Fill de Déu. Per això diu que és Jesús qui bateja amb Esperit Sant.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,3.5-6)

El Senyor em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu». El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meva glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la nova salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

► Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la, / ho sabeu prou, Senyor. R.

► Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,1-3)

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sòstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells. Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,29-34)

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué: «Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel.»

Després Joan testificà: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: "Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa és el qui bateja amb l'Esperit Sant". Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 49,3.5-6)

El Señor me dijo: «Tú eres mi siervo, de quien estoy orgulloso.»

Y ahora habla el Señor, que desde el vientre me formó siervo suyo, para que le trajese a Jacob, para que le reuniese a Israel —tanto me honró el Señor, y mi Dios fue mi fuerza—: «Es poco que seas mi siervo y restablezcas las tribus de Jacob y conviertas a los supervivientes de Israel; te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.»

► Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio, / entonces yo digo: «Aquí estoy.» R.

Como está escrito en mi libro: / «Para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios: / Señor, tú lo sabes. R.

► Comienzo de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,1-3)

Yo, Pablo, llamado a ser apóstol de Cristo Jesús por designio de Dios, y Sóstenes, nuestro hermano, escribimos a la Iglesia de Dios en Corinto, a los consagrados por Cristo Jesús, a los santos que él llamó y a todos los demás que en cualquier lugar invocan el nombre de Jesucristo, Señor de ellos y nuestro. La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,29-34)

En aquel tiempo, al ver Juan a Jesús que venía hacia él, exclamó: «Éste es el Cordero de Dios, que quita el pecado del mundo. Éste es aquel de quien yo dije: "Tras de mí viene un hombre que está por delante de mí, porque existía antes que yo." Yo no lo conocía, pero he salido a bautizar con agua, para que sea manifestado a Israel.» Y Juan dio testimonio diciendo: «He contemplado al Espíritu que bajaba del cielo como una paloma, y se posó sobre él. Yo no lo conocía, pero el que me envió a bautizar con agua me dijo: "Aquél sobre quien veas bajar el Espíritu y posarse sobre él, ése es el que ha de bautizar con Espíritu Santo." Y yo lo he visto, y he dado testimonio de que éste es el Hijo de Dios.»